

ΤΟ ΤΑΞΙΜΟ ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ

ΛΙΟΒΑΣΙΛΕΜΜΑ θερμῆς ἡμέρας. Ὁ Φοῖβος ἀποκαμωμένος γέροντι ἀπαλὰ στήν ἀγκαλιὰ τῆς γαλανῆς παρθένου-τῆς θαλάσσης. Κι' ἐκείνη τὸν ἀποκοιμίζει μὲ μουρμουρητὸ σιγανὸ - σιγανό...

Τὸ κῆμα—ὁ στεναγμὸς τῆς εὐτυχίας ποῦ δοκῶναι τὰ στήθη τῆς ἐρωτευμένης κόρης εἰς τὸν τρυφερὸν ἐναγκαλισμὸν—ἀπλώνεται στήν ἀκρογιαλιά, ἐνῶ τὴν ἡχώ του ἐπαναλαμβάνουν οἱ χίλιους δυὸ τόνους τὰ φλόαρα χαλίκια.

Στὸ φίλημά των—ἡ θερμὴ ἐκείνου πνοή, ἐνώνεται μὲ τὴν δροσερὰν τῆς θαλάσσης καὶ πετᾷ—πετᾷ ὑψηλὰ σὰν θυμίαμα εὐχαριστίας πρὸς τὸν οὐρανόν, διότι ἡ γῆ δὲν εἶνε ἀξία νὰ τὸ αισθανθῇ—Εἶνε ἡ αὖρα! καὶ ἐπὶ τὴν μεθυστικὴν τῆς πνοῆς τὰ δένδρα γέροντες ἔκλυτα τοὺς κλάδους των, ἐνῶ τὰ φύλλα σμίγουν εἰς ἀτελεύτητον ἐναγκαλισμόν...

Τὰ βουνὰ ἔχουν μενεξεδένηο μανθῶν ἐνδυνῇ, τοῦ ὁποῖου τὰ ἄκρα εἶνε κεντημένα μὲ χρυσόν. Καὶ στοὺς κάμπους ἔχει πίσει πλέον ἢ σκιά τοῦ πολυτύχου χιτώνος τῆς Νυκτός!

Εἶνε ἡ ὥρα ποῦ ὅλοι ἐπιστρέφουν ἐκ τῆς ἐργασίας. Ὁ γέρον τσιπάρος μὲ ἀργὰ βήματα καὶ ἄτονα ἔδηγεί τὸ κοπάδι στὴ στάνη, ἐνῶ τῶν κουδουνιῶν οἱ ἤχοι γεμίζουν τὸν ἄερα μὲ κάποιαν ἀλλόκοτον ἀρμονίαν. Οἱ νέοι τοῦ χωριοῦ συνάγονται εἰς τὴν πλατεῖαν νὰ ἀσκηθοῦν εἰς τὸ τῆγμα καὶ σὺν τοῖς λιθάρσι...

Μετὰ τὸν κόπον τῆς ἐργασίας ἔρχονται ὅλοι εἰς τὴν πλατεῖαν καὶ ἐκεῖ σχηματίζουν ὀμίλους. Ἐδῶ μία παρέα γυναικῶν φιλονεικεῖ ποῖα εἰς τὸ χωριὸ εἶνε ἡ πλέον προκομμένη. Ἐκεῖ ἕνας ἄλλος ὀμιλος ἀπὸ νέους πηδᾷ καὶ ἡ μορφὴ των ἐκφράζει τὴν ἄμιλλαν ποῖος θὰ φανῇ καλλίτερος... Παρέκει οἱ γέροντες στρέφοντες βλέμμα στὰ περασμένα διηγοῦνται τὰ σπουδαιότερα γεγονότα... Μόνον παρθέναι εἰς τὴν συνάθροισιν αὐτὴν δὲν εἶνε... Αὐταὶ ἔμειναν οὐδὲς ἄγρους. Δὲν ἀρέσκονται μέσα εἰς τὸν κόσμον... Ἡ ψυχὴ τῆς παρθένου ζητεῖ τὴν μοναξιά, διότι μόνον ἡ ποιῆσις τῆς φύσεως τῆς ὁμοιάζει. Κι' ἐνῶ τὸ σῶμα ἀναπαύεται, ἡ ψυχὴ ἐλευθέρως εἰσέρχεται εἰς τὴν λέμβον τῆς φαντασίας καὶ γλιστρᾷ μὲ αὐτὴν στὴς εὐτυχίας τὸ πέλαγος... Ἡ μόνη συντροφιὰ τῆς παρθένου ψυχῆς εἶνε τὰ γλυκὰ της ἄνθη, ἡ ῥέμβη καὶ ἡ ἐλπίς ποῦ γεμίζει καθε καρδιά νεανική. Κωπηλάτης τῆς λέμβου τῆς εἶνε ὁ πόθος πρὸς τὸ ἄγνωστον, πρὸς τὸ μέλλον...

★

Μία χωριατοπούλα ἀνέβαινε σ' ἕνα λόφο. Ἐμορᾷς τὴν στιγμὴν ἐκείνη σὰν νόμφη τοῦ δάσους ἦτις ἐπέτα μᾶλλον παρὰ ἐβάδιζε, ἐνῶ τὰ ὠρεῖα τῆς καὶ ἀνῶα μάτια μὲ χαρὰν καὶ πόθον προσέπιπταν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ. Ἐβλέπε τὰ λουλούδια, τὴν πρασινάδα, τὰ δένδρα μὲ λαχτάρα. Ἐνῶ ἐκεῖνα γελαστὰ ἔγερναν σὰν νὰ ἤθελαν νὰ χαιρετήσουν τὴν παλαιάν των φίλην...

— Πόσες ἡμέρες εἶχε νὰ ἔλθῃ στὸν ἀγαπημένο της αὐτὸ τόπο, ποῦ τόσο τὸν ἀγαπᾷ!

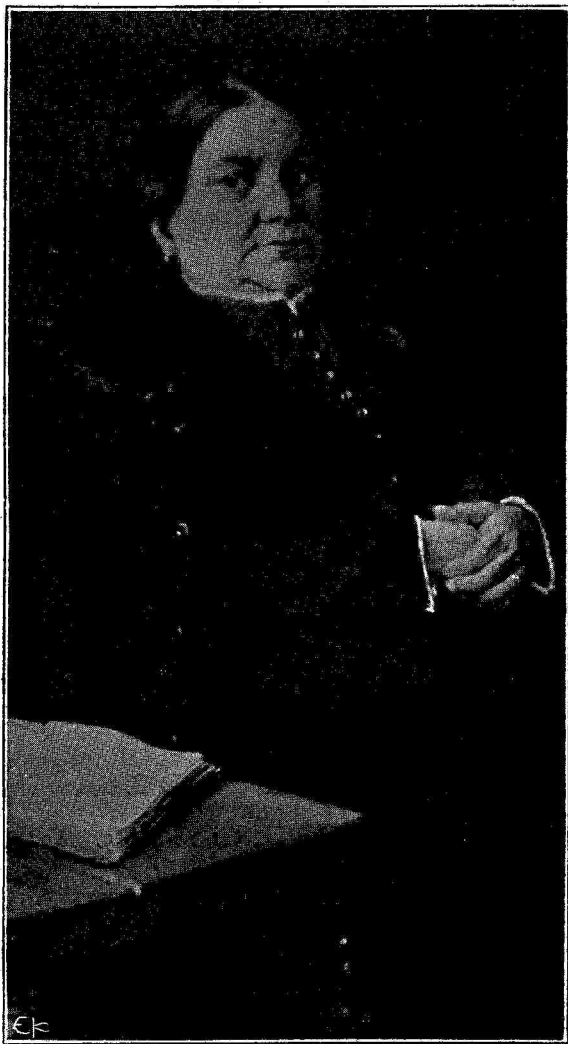
Ἦτο ὅλο χαρὰ, ἀλλὰ εἰς τὸ πρόσωπόν της εἶχε ἀποτυπωθῇ κάποια κόπωσις καὶ αἱ παρειὰ της ἦσαν ὠ-

χραῖ. Εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς της ἔλαμπεν ἕνα δάκρυ χαρᾶς, τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο διὰ εἶχον διαδεχθῇ πολλὰ δάκρυα ἀγωνίας καὶ λύπης. Ἐταλάντευετο τώρα εἰς τὰς μακρὰς τῆς βλεφαρίδας καὶ προσπίπτουσα ἐπ' αὐτοῦ ἡ τελευταία ἀκτὶς ἀνέλυετο εἰς μύρια χρώματα. Ἐφαίνετο τὸ δάκρυ ἐκείνο-οὐράνιον τόξον μετὰ μεγάλην θύελλαν...

Τώρα τὸ βλέμμα της ἐσταμάτησε εἰς ἕν σημεῖον... Ἐκεῖ ἐπάνω, εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ λόφου, ἀνάμεσα οὐ καταπράσινα δένδρα, ἐφαίνετο ἕνα δολόλευκον σημεῖον τοῦ ὁποῖου ἡ λευκότης ἄφισε κάποιαν μαρμαρυγὴν εἰς τὴν τελευταίαν ἀκτὶνα τοῦ δύνοντος ἡλίου. Ἦτο ὁ λευκὸς σταυρὸς, τὸ μόνον στολίδι τοῦ ἐρημοκκλησιοῦ τῆς Παναγίας. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἦτο τόσον μαγικὸν ἐν τῇ ἐρημίᾳ τὸ κατάλευκον σύμβολον, ὥστε ἠσθάνετο τις τὴν ἀνάγκην νὰ γονυπετήσῃ πρὸ αὐτοῦ ἐν ἐκστάσει... Ἐφαίνετο σὰν νὰ ἐτέθη ἐκεῖ, διὰ νὰ ἐνθυμίσῃ εἰς τὸν θαυμαστὴν τῆς φύσεως, τὸν Δημιουργόν της.

Ἡ κόρη εἰσέρχεται καὶ γονυπετεῖ πρὸ τῆς εἰκόνος τῆς Θεοτόκου.

Ἡ θύρα τοῦ κατανυκτικοῦ αὐτοῦ ἀσύλου εἶνε ἀνοι-

† Ε. Λαμπάκη

Ἡ μήτηρ μου.

κη και ή τελευταία άκτις του ήλιου φιλεϊ την εικόνα της Θεομήτορος...

Τό άνωθεν της κεφαλής της χρουσούν άκτινωτών έλαμπε, ένφ το θείον μέτωπόν της έχυνε μίαν αίγλην ύπερκόσμιον...

Η κόρη ύψωσε τους οφθαλμούς της προς το γλυκύ βλέμμα της μεγάλης Μητρός, ένφ τα χείλη της κάτω επιθύριζον...

Εξω, όλα έπαλλον τον αιώνον ύμνον προς τον Πλάστην. Τα δένδρα, τα πουλιά, το ρυάκι, και αυτή άκόμη ή τελευταία άκτις του κουρασμένου ήλιου πίπτει πρό των ποδών της επί του τέμνου εικονιζομένης Θεοτόκου διά να προσευχηθῇ!

Όλα σιωπηλώς προσεύχονται και έν τη σιωπή των όλα είνε ποιητικά. Άλλά την ποιήσιν της σιγμής καθ'

ήν ή κόρη προσεύχεται προς την Παρθένον ποιος θά την φθάσῃ ;...

Εγείρεται τώρα και με την χείρα τρέμουνσαν ύψώνει ένα ρόδον δροσερόν, επί του οποίου εκύλισε ένα δάκρυ της και το θέτει εις το διάδημα της Παναγίας.

— Ω! Παρθένε! , φιδυρίζει, δέξου το... έσωσες την μητέρα! ήκουσες την προσευχήν μου... είμαι πτωχή και μόνον αυτό μπορώ να σου χαρίσω και μαζί μ' αυτό την άφοσίωσίν μου!...

Τώρα το διάδημα ακτινοβολεί διπλά, διότι κάποιον διαμάντι λάμπει επάνω του... Είπε το δάκρυ της κόρης, που εκύλισεν επάνω στο τριαντάφυλλο...

Τι μεγαλείτερον δώρον ήθελεν ή Θεοτόκος από το άτιμητο αυτό μαργαριτάρι ;

ΡΟΖΑ ΙΩΑΝΝΟΥ

Ο ΓΥΙΟΣ ΤΗΣ ΣΚΛΑΒΑΣ

ΕΠΙΕ κ' ή Σκλαβιά στα δακρυνομένα ανήλικα, όπου χλωμά κ' ανήμπορα θρηνοῦσαν γύρω στην άλυσσοφορτωμένη τους μάνα. «Ποθεΐτε την έλευθεριά, μά είνε ακριβή ή θωριά της! ποιός από σās μπορεί να πάρη το καράβι μου το στοιχειωμένο, με τη

γοργόνα τη ζωγραφισμένη στ' άφλαστο, να σχίση του πελάου το άπειρο, να καταφρονέση το θυμό και της φοβέρας και τα φρένικα γέλοια, τα πλαστά της πανώρης Σειρήνας του Πελάου, ν' άρηφίσση τους κινδύνους τους μύριους, να μή δειλιάση στην θύη των σπαθιών, και τ' αστραπόβροντα που θά του φράξουν το δρόμο να μή τα σκιαχτή, βαθεία να φθάση στ' Ωκεανού τα σπλάχνα, στού Όρίζοντος τα βίθη τ' άφταστα, στ' άπειρον το βάθος, ως να εύρη το ψηλό βουνό που κατοικούν Νεράιδες κι' άγνωστα άγρίμια ξωτικά, και να μου φέρη την καρδιά του Άγριμου που θ' άπαντήση με κόκκινο μαλλί και με στεφάνι αιμόχροο πλεγμένο από νεκράνθια στο κεφάλι, ποιός είν' αυτός που τη μεγάλη δίνα μου θά σβύση στο αίμα τ' άγριμου, που με κρατή δεμένη έδω αιώνιο δεμοφυλάκα, αιώνιο φάντασμα και τυραννίδα ; Είμαι ή Σκλαβιά, ναι, μεγάλη, θειωμένη, μά υπακούω στους τρανούς, και σκύβω το κεφάλι στη δύναμι και στο σπαθί!...

— Κι' άν μες το αίμα τ' άσκεριού σβυστής και λυώσης ; έρώτης ένας νέος τη Σκλαβιά.

— Σκύβω το κεφάλι στη δύναμι και στο σπαθί, άν το θέλῃς ή Μοΐρα.

— Άλήθεια λές, ή Μοΐρα! Κι' άν πῆς το αίμα τ' άγριμου ;

— Πεδάινει ή Μοΐρα, είνε ή Σκλαβιά, και φεύγω χωρίς αίμα' είνε ή καρδιά του λημονιά, των περασμένων λήθη, και πρόδρομος της Λευθεριάς! μά είνε άκριβό το αίμα τ' άγριμου!...

— Γελέσαι, είνε το παιδί, όσο ακριβό κι' άν είνε, έγω θά γένω κεραυνός, βροντή κι' αστροπελέκι, κι' όρκίζομαι σῆς μάνας μου τα σίδερα να σου το φέρω, ή να πεθάνω!...

— Χαρά στο Γίγα! είνε ή Σκλαβιά κι' εστράφηκε να ιδῇ ποιός είνε ο νέος Ήρακλῆς. Ήτανε ένα μικρό παιδί, με κάτω μεγάλα μαύρα μάτια γιομάτα έκφρασι και θάρρος.

Εγέλασεν ή Σκλαβιά ειρωνικά και του είνε «Είσαι μικρός κι' ανήμπορός, μά σε φοβούμαι' λές πώς μπορεί; μά το καράβι μου είνε στοιχειωμένο, δεν τα φοβάσαι τα στοιχειά ;

— Στοιχειά δεν έφοβήθηκα ποτέ μου, γιατί στοιχειά

γενήκαμε όλοι μας, φαντάσματα, σκιές! Ναι, άλλο ποτέ δεν σκιάχτηκα άλλο στοιχειό από σένα, κι' όσο κι' άν σε πολέμησα πάντα είσαι σύ ή Νικήτρα' δέϊξε μου το καράβι σου κι' άν προκειται να πάω στο Όυρανό, στην Κόλασι θά πάω, δεν τα φοβούμαι τα στοιχειά, σὺν μ' άγγαντέψουν θά σκιαχτούν, θά φύγουν, ποιός ξέρει μπορεί να εύρω σπλαχνικές καρδιές' όλοι εὐς δεν μοιάζουν!...

— Ναι, σε φοβούμαι, είνε ή Σκλαβιά, μ' άφοῦ το θέλεις, να το καράβι μου κι' ώρα καλή!...

— Γλυκειά μου μάνα! είνε το παιδί, γιὰ σε ή στεργή μου άναπνοή, γιὰ σε!...

Κι' έφυγε άρμενίζοντας γιὰ το ψηλό βουνό.

Ετριξε το τιμόνι στα μικρά του χέρια, κι' εστάθησαν τα σύγνεφα στο πέρασμά του' του Άρη είνε τη θωριά, και την καρδιά του έθέρμενε ο πόθος της γλυκειάς νεράϊδας, της Έλευθεριάς!...

Κι' επέρασε μερόνυχτα άγρυπνος και νησιτικός κρατώντας το τιμόνι ως ότου άγγάντεψε το μαγικό βουνό. Ω τι χαρά!

Εβγήκε στη στεργή γοργόφτερο και ανέβηκε τα βράχια, κι' έφηναν τρομαγμένα στο διάβα του τ' άγρίμια κι' ή σκιάς! οὐρλιάσματα κ' έρημιά, κι' αστροπελέκια αὐλάκωναν το σύμπαν, σκοτάδι Άδης!

— Μανούλα μου, είνε το παιδί ξανά, γιὰ σε το ύστερό μου βλέμμα κι' ο ύστερος παλμός!

Μά δεν πρόφτασε τα λόγια να τελειώση και ένα θεριό πελώριο, άγριωμένο, με κάτω μεγάλα άγρια μάτια, με ξεπλεκα μεγάλα μακρὰ μαλλιά, δόλωμαρο, σὺν νύχτα φάνηκε μπρός του μανιασμένο.

— Ποιός είσαι εὐ, του λέει, που τόλμησες τη Μοΐρα ν' άντικρύσῃς ;

— Σκλάβος σου είμαι, είνε το παιδί, κανείς δεν μās άκούει εκεί κάτω και μουπαν πώς έδω θύβρω γιατρικό τα σίδερα της μάνας μου να λύσω' είνε φτωχή κι' ανήμπορη, κι' οι αδύνατοι δεν έχουνε φωνή, κι' άν έχουν δεν ώφελεϊ, δεν την άκούει κανείς. Άν είσαι ή Μοΐρα σῶσε μας, λυπήσου μας και πές μου που μπορώ να βρω τ' άγρίμι με το κόκκινο μαλλί...

Εγέλασε άπαίσια το θεριό. «Φτωχό παιδί, του λέει, σε γέλασεν ή Σκλαβιά ή πλανεύτρα' έδω δεν βρίσκουν τη ζωή, την χάνουν!...

— Και τί είσαι σύ, είνε με τρόμο το παιδί...

Ένα άεράκι φύσησεν εκείνη την ώρα και άναδεντήκαν ή πλεξίδες του θεριού. Και στη μορφή του άπάνω έδιάβασε με γράμματα πύρινα το παδί: «Ο Χάρος»! Μονάχα «μάνα» επρόφτασε να πῇ κ' εφίλησε το χῶμα. Ήτο νεκρό!

Πλέξε του, Δόξα, στέφανο και μοιρολόϊσέ τον των Πυραμίδων Σφίγξ!

Κάθρον.

ΑΓΓΕΛΟΣ Γ. ΑΝΤΥΠΑΣ